

БЕРЛИНСКОТО ГОСТУВАНЕ

Интересът към проявите на берлинчанин бе породен не само от името на диригента Курт Зандерлинг — човек от българските слушатели още от ленинградския му период, и от предложениата стилна програма, но и от едни многократно заслужаван респект от изтъкнатите немски оркестри. Двете вечери разриха в Берлинския симфоничен оркестър различно привлекателни качества и възможности и преди всичко един безспорен ансамбъл, едно смислено, предельно съгласувано и изработено в детайлите си колективно мислене, в което диригентската воля присъствуваше по време на самите концерти без всякакво видимо външно усилие и напрежение. Един оркестър за видно умело „застрахован“ от коварството на временните настроения, разчитан безотказно на професионалната опитност и сигурни пависти на своите групи и солисти.

Съдейки по относително неограничен стилно диапазон на двете програми — романтична — съвременност — и особено по осезаемо подчертаните различия между трите романтични симфонии — Шуберт — Брамс — Брукнер — в звуко-

произвеждане, степен на контрастност, похвати на драматургическо изграждане и пр., съставът е на равнище да решава проблеми от най-висш стилово-интерпретаторски порядък. В този смисъл българската публика може да съжалява, че в програмата на концертите не бяха включени и творби от други направления, може би един Хендел или Моцарт — които още повече биха разширили представите ни за измеренията на това ценно предимство на берлинчани.

Двете поредни вечери с различни диригенти създадоха условия да пролича още едно достойнство на състава — неговата гъвкавост, податливост към различни типове музикалско мислене и temperament. Характерно за Зандерлинг например бе, че постигнаше динамизма на вложението плавно чрез непосредствено съпоставяне на контрастни динамикни; у младия Гюнтер Хербиг обратно — „средната“ (като звукова наситеност и като етап на формалното изграждане) бе най-богато отсечена, като полетите му към кулминация ставаха относително рядко и от това въздействуваша по-силно (в съпоставката

имах предвид най-вече изграждането у двамата на първите и особено последните части на Брукнер, съответно Брамс); Приятна изненада донесе тълкуването на българската тълба „Дивертimento“ от Васил Казанджиев. Наложена с досегашните си изпълнения като очарователна „игра на влезилите хрумвания“, мозаично пъстра и своенравна, в тълкуването на берлинчани и на Хербиг (дирижирана наизуст! Елагодарности!), остроумието и придобива непозната, необичайно четлива и класически уравновесена логика на мисленето, която, запазвайки мотивно-пародийната си свежест, по свое му обогатява и разнообразява пиесата.

Заедно с улекателно разказаня „Дон Жуан“ на Рихард Щраус и един красив в кантиленните си очертания (но може би малко по Бетховеновски отечен като чувствителност) Шуберт с неговата Четвърта симфония — двете вечери на Берлинския симфоничен оркестър догълниха дните на фестивала с едно смислено и високо по професионалните си достойнства изживяване.

Розалия БИРС